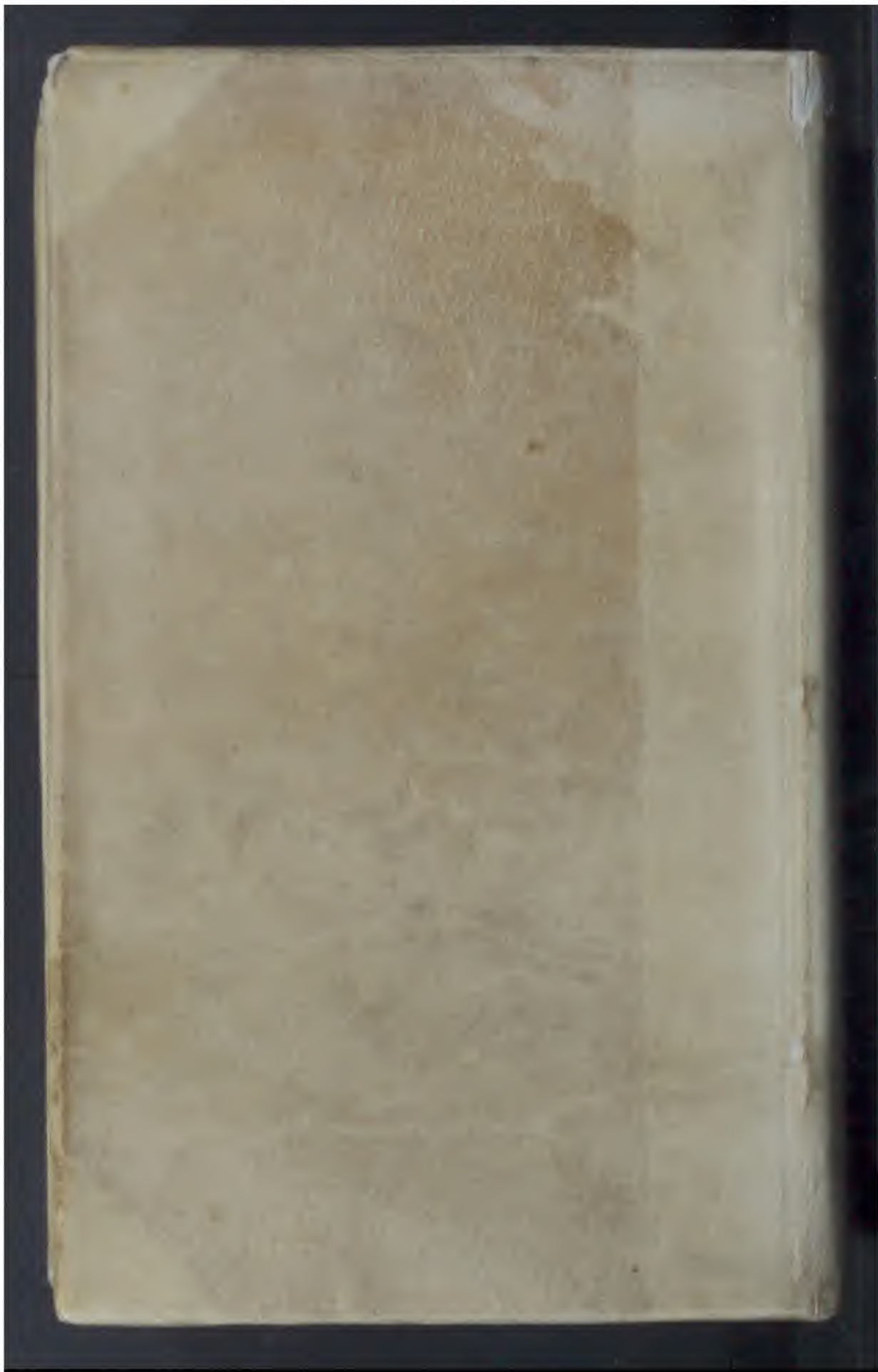

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C 18 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C 18 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C 18 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C 18 [1]

547
2
J E R E M I A ' S
K L A A G - L I E D E R E N ,

Op Dicht- en Sang-mate soo gerijmt , dat de
eigene Prophetische Text-woorden daar in ge-
houden zijn , en , met andere soorte van Lette-
ren , ordentlik daar uyt gelesen en onder-
scheiden kunnen worden :

By gelegenheit deser droebige en beklaglijke tijden
aldus gestelt en uitgebreidt

D O O R

W I L H E L M S L U I T E R ,

Herder van Jesus Gemeinte te *Eibergen.*

J O B Cap. XXX vers 31.

*Hierom is mijn harpe tot eene rouwklage geworden : ende mijn orgel
tot eene stemme der weenenden.*

T A M S T E R D A M ,

By JOHANNES BOECKHOLT, Boeckverkooper in de
Gaaper-steeg , by de Beurs, 1687.

TOE-EIGENING

Aan de

Hoog-Edel en Wel-geborene Vrouwe, Me-vrouwe

JUSTINA van NASSAU,

Vrouw van Schagen en Schagerkogge, Barsinghorn,
Haringhuifen, Kolhorn, Burchorn, Heyloo,
Kolster en Oefdom, &c.

*Hoog-Edel en Wel-geborene Vrouwe,
Me-vrouwe,*

D At ik de vrymoedigheid neme om dese *Klaag-lie-*
ren Uw Hoog-Ed. op te dragen en toe te eigenen,
daar toe ben ik niet door mijn eigen voorgaande
overleg, maar door een onvermoedelijke toeval,
of veel-er door Godts wonderc en bysondere bestiering
aangedreven. Als ik dieselve, om my, in mijn beklaglijke
ballingschap en afzijn van mijn lieve Gemeinte, evenwel
met wat goets besig te houden, en mijn kostelijken tijt tot
sichtinge van velen te besteden, nu even op 't papier ge-
bragt hadde, in beraadt en bedenken of ikse haast door den
druk gemeen sou maken, wierd ik juist van *Alkmaar* na het
Dorp *Valkoog*, by uw *Schagen* gelegen, gefonden om te pre-
diken. Uw Hoog-Ed. die my noit met oogen gesien en
hadde, en my alsoo weynig kende als ik haar selve, uit den
mont van mijn waarde Medebroeder, *D. Cornelius van Aken*,
Predicant te Harderwijk, (die even doemaals, mede als
balling, sijn oude Gemeinte te Schagen eens weer quam
besoeken) verstaande, dat ik, soo na-by, te Valkoog was,
liet my vaardiglik door hem selven, die my ook niet anders
dan door mijn eenvoudige Rym-werkjes kende, en daar-
om soo hertelik beminde, met seer groote beleeftheit ter
maaltijt noodigen, als beide even begerig om kennis met
my te maken.

Ik was niet so haast van Uw Hoog-Ed. op 't vriendelikst
verwellekomt, of hoorde dadelik van haar een seer gepaste
Klaagreden over den droevigen staat van het Lant, en inson-
derheit

derheit van Godts Kerke, een Klaag-reden, uit haar nederige herte en mont vloeiende, als de tranen uit haar oogen, welke door geloof en vertrouwen na den hemel waren opgeheven, met sulck een beweging, in woorden en gebeerden uitgedrukt, dat ik daar door als verrukt en opgetogen was.

Als wy, nevens mijn Heer en Mevrouw en andere waarde gasten, op de groote zale aansaten quam'er juist een van sijn Hoog-Ed. Dienaars, als een van Jobs boden met droeviger brieven en tijdingen van Sions groote breuke; waar door Uw Hoog-Ed. de moedt so vol wierd, dat sy, van tafel opstaande, ter zijden in haar kamer vertrok, en aldaar, door haar waarde kindren, juist de Klaagliederen Jeremie, in welke onse tegenwoordige droevige toestand levendig beschreven wort, uit den Bibel soo beweeglijk liet voorlesen, dat ik doe ten eersten by my selve dacht; Wien souden *Jeremias Klaag-Lieder*en beter toegeëigent kunnen worden dan haar Hoog-Ed. die der soo veel werks af maakt en om den gemeenen schade, als certijts Pinchas huisvrouw, of als een tweede Esther, op 't allermeeft bekommert is! Ja my docht, dat Godt, die dikwils meer met ons voor heeft, dan wy selve weten, my daarom op 't Huis te Schagen, dat ik te voren noit hadde hooren noemen, geschikt hadde.

Ik laat noch staan so veel liefde gunst en vriendelijk onthaal, my in die korte tijt, buiten alle mijn gedachten of verwachten, van Uw Hoog-Ed. bewesen, door welke alleen ik my andersins genoeg verplicht sou achten, om haar aldus metten eersten mijn dankbaar toegenegen gemoet, en hoogachtingh van hare exemplare godtvruchtigheit te openbaren.

Uw Hoog-Ed. gelieve nu niet te sien op de kleinheit of geringheit van dit Boekje, maar op de grootheit en 't gewichte van de heerlijke en nu soo begeerlijke en tijdige stoffe daar in begrepen, als met de welke ik Uw Hoog-Ed. selve so op en ingenomen gesien en gehoort hebbe. Is men belust om, in dese beklaaglijke tijden, de *Klaag-Lieder*en Jeremie dikwils te lesen, men kan se in dit klein formaatje overal gemakkelijk mede dragen, dewijl ik se soo gestelt hebbe, dat de eigen text-woorden daar in gehouden zijn
he

het bygevoegde niet alleen dienende om den Rijm en Dicht-mate te vinden, maar ook tot verklaringe en uitbreidinge van den sin des Propheten.

Dewijlfe ook eertijts, in beklaglijke tijden, van Godts volk als *Liederen* gefongen zijn, 't welk de naam van *Klaag-Liederen* mede brengt, en van sommige uit 2 *Chron.* 35. 25. aangewefen wort, hebb' ik over ieder Hoott-deel een byfondere Sangwijfe met noten gefelt, hoewel 't ook alles op een en die felve wijfe kan gefongen worden. Door fulk een middel fal men 't geheele Boekje der Klaagliederen te eer van buiten leeren en onthouden, om die Goddelijke ftoffe, geduerende defe beklaglijke tijden, immer in 't hert en in den mont te hebben. Dit was de reden, dat God felve fijn waarfchouwinge en overtuiginge aan fijn volk, door Mozes, in een Liedt befchreven wou hebben, op dat fy 't felve, door het dik wils herfingen, van woort tot woort mochten leren, en nimmer weer vergeten. *Deut.* 31. 19. 22.

En fexerli, foo het lange een loflijk gebruik onder ons geweest is, *Dauids Pſalmen* in Neerlandsch rijm te fingen, dunkt my, dat het al foo nut en noodig fou zijn, met *Ieremias Klaag-Liederen*, als van geen minder autoriteit en kracht, ook het felve te doen, byfonderlik in defe klaagtijden, op welke fy alfoo feer, ja meer, als eenige *Dauids Pſalmen* gepaft zijn. Doch, die tot het fingen der felve geen luft noch bequaamheit heeft, kanfe na de gemeenfaamfte Dichtmate, of in profe, fonder rijm, hier uit lefen, na fijn welgevallen.

Immers ik weet, dat Uw Hoog-Ed. die foo wel door haar Godvruchtigheit, als door haar hooge ſtaat, aanfienlijk is, en byfonderlijk *Ieremias Klaagliederen* foo merkelijk bemint, de vrucht van dit Boekje tot velen fal doen komen, op dat ik my alfoo moge verblijden, en Godt danken, die my door fijn genade verweerdigt iet voort te kunnen brengen, waar door fijn bedrukte Erfdeel in defe treurdagen het herte fomwijlen voor hem uitftorten, of uitten treuren fingen of lefen kan.

Neem het dan aan, Me-vrouw, met fulk een oogmerk en genegtheit, als met welk het Uw Hoog-Ed. wort opgedragen en toegeëigent van

Amſterdam den
29 Julii, 1972.

Uw Hoog-Ed.
Onderdanig en ootmoedig Dienaar.
W. SLUITER.

A 3

Tor

Tot den
LESER en AUTHEUR
deser
KLAAG-LIEDEREN.

EEn reden op sijn pas, na Salomons verhalen,
Is als goud' Appelen in welgebeelde schalen
Van silver, tafels-pronk voor een weetgierigh gast,
Wiens hart naar waarbeits leer en wijse woorden vast,
Kom, hongerige ziel, tot Sluiters Rijmbancketten,
Die hy ter rechter tijt gaat op deez' tafel setten.
Nu hoort men over al een klaachgelijke stem,
Nu rijmt hy 't ongeval van 't oud' Ierusalem.
Hy mijdt de pronk en praal van opgesmukte woorden,
En and're stoff' en taal die hier toe niet en hoorden:
Sijn Rijm behoudt de proef' die Ieremias schreef,
Miss hem de Heil'ge Geest tot 't een en 't ander dreef.
O keurelijks man, hoe smaak'lijk zijn uw' Dichten!
Die in eenvoudighen op 't aldermeeste stichten:
Wat dat ik lees of singh in Willem Sluiters Rijm,
'k Vind' Goddelijke stof en konstigh Zielen-lijm,
Waar door de geest ontfonkt en 't hart aan Godt gebecht wort
In spoet of tegenspoet, in alles wat geseght wort.
Leeflang, mijn waarde Vrient, singh altoos op dees' toon,
Soo krijgt gy loff op d'aard; hier na noch beter loon.

ARNOLDUS BORNIVS,

Herder van Christi Gemeente te Alkmaar.

Aan

Aan den
A U T H E U R.

W As 't immermeer de tijt van klagen,
Mijn waarde *Sluiter*, 't is nu tijt,
Nu Gods rechtvaardig welbehagen
Het Vaderlant in stukken splijt.
Met reden wekt gy dan de *Klachten*
Van *Jeremias* weder op,
En steltse door uw Rijngedachten,
Gelijke waardig zijn, in top.
Gy geeftz' in 't licht, op datse lichten
En stichten souden, dat's uw wit
In all' uw' andere gedichten
Gewest, en 't is het ook in dit.
O soete Dichter, die noch singen
Kunt in een droeve ballingschap,
God geef sijn zegen op uw dingen,
En u den ouden eeren-trap.
Hy gunn' u in het huis des Heeren
Weer onverhindert hier of daar
Gelijk een Herder te verkeeren
In 't midden der Hervormde schaar.
Scheep moet, God sal u niet verlaten,
Hy kentse die de sijne zijn,
En geeftz', in spijt van die haar haten,
Een eeuw'ge vreught voor weinigh pijn.

De selve tot den L E Z E R.

L Eser, wilt gy in het midden Uwer droefheit leeren bidden, Bidden dat het God behaaght, Hooft hoe <i>Jeremias</i> klaaght In sijn Lied'ren, die ons <i>Sluiter</i> , Als een geestelijke <i>Fluiter</i> , Hier soo soet te lesen geeft Of te singen. Al wat leeft	Moet nu Godts gerichtten eeren, Van de Zonden zich bekeeren, En verwachten, wat die hant, Die ons slaat, aan 't Vaderlant Noch believe sal te werken. Alles kunt gy 't hier bemerken, Leest of singt dan, na u lust, Ende stelt u voorts gerust.
--	---

ANDREAS POSTHUMIUS.

Dienaar Jesu Christi in sijn Gemeinte te Alkmaar.

A 4

Aan

Aan den ſelven.

HEER SLUITER, vrome Vrindt, uw' *Jeremias-klacht*.
Soo konſtenrijk gerijmt, hoeft niet in druk gebracht:
s'Is op, en uit de Pers van herts-rouw uitgegeven,
En door uw' droeve pen in heil'gen druk beſchreven.

ALIDA BRUNO.

Aande

NEDERLANDERS.

O Nederlanders, die door treuren
't Hert ſchijnt te berſten en te ſcheuren,
En die door droefheit niet en kondt
De woorden brengen uit uw mont:
Kom laat u SLUITER die onſluyten;
Zo zult gy heil'ge treur-zang uytren
En klagen met zo droeven ſtem
En over 't ſchoon Jeruſalem
Dien grooten Man Godts konde weenen:
Want uwen toefant, noot, en ſteenen
Gelijkt byna tot op een hair,
Als of 't Jeruſlems droefheit waar.
Ja wiert daar een Propheet gevonden,
Die hare plagen, ſchand', en zonden,
Haar dertelheit, en overdaat,
Kon treurig zingen op de maat;
Gy hebt ook zo een dreunend Dichter,
Een Zielen-hoeder, levens-ſtichter,
Die u met hert, en pen, en mont,
In prooz' en Rijn Godts wil verkondt.
Volgt gy ſijn Leer en vaſt gelove,
Gy erft 't Jeruſalem hier boven.

H. SWEERTS.

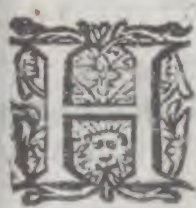
I

J E R E M I A ' S K L A A G - L I E D E R E N .

Merkt, datse alle op eene (en wel de gemeensaamste)
Dicht-mate gestelt zijn, en daarom ook op eene
wijse bequamelik kunnen gesongen worden, en,
nevens de Melodien, hier op Noten gestelt,

Op de wijze; *De werelt, als ik sterf, sal weinig van my weten.*
Of; *Ik voel mijn doffe Ziel met yver heel ontsteken.*

Het Eerste Hooft-deel.

Oe sitt die macht'ge Stadt

foo eenzaam en verlaten /

Die so vol volcx was, dat het kriede langs haar straten!

Sy is, terwijl-se suft in eenzaamheit en rouw /

Geworden als een weeuw en hulpeloose vrouw.

2.

Die onder d'Heidenen seer groot was van beginne /
En onder d'edelste Landtschappen een Vorstinne,
Die rijns en schatting haar opbragten alle jaar /
Is cijnsbaar en verstaast geworden onder haar.

A 5

3. Sy

3.

Sy weent des nachts steeds, en haar tranen loopen over
Haar kinnebakken heen / om datse sit soo pover.

Sy heett selfs onder all' haar Minnaars, die wel-eer
Haar vryden om haar goet / nu geenen trooster meer.

4.

All hare Vrienden, daars' in vree mee hadd' gewandelt,
Die hebben met haar heel trouwlooselik gehandelt,

Sy zijn, verbykend' al de vastheit van 't verbont /
Haar t' saam tot vyanden geworden in den gront.

5.

Ach! Juda is, geen hulp noch uitkomst siend' op 't ende/
Selfs in gevankenis gegaan om al d'ellende,

En om de veelheit der gedwongen dienstbaarheid,
Dermoeit en afgeslooft dooz al den arrebeit.

6.

Sy woont, helaas / sy is gedwongen om te woonen
Arm onder d'Heidenen, die haren Godtsdienst hoonen;

Sy vindt geen rust: all' haar vervolgers, sneeg van geest/
Die achterhalense nu tusschen d'engten meest.

7.

De wegen Sions, om dat niemand komt verschijnen
Op 't hoog en heilig Feest, die treuren en verdwijnen /

All hare poorten zijn heel woest, daar 's geen gericht /
Haar Priesters suchten, mits den Godtsdienst is ge-
slicht.

8.

Haar vryolikhupplende Jonkvrouwen zijn van herten
Bedroeft, en sy is selts in bitterheyt en smerten.

Haar weerpartyders zijn ten hooft geworden, laas!
Haar vyanden zijn wel gerust en blijven baas.

9.

Om dat de Heer haar om de veelheit harer sonden
En overtredingen bedroeft heeft en geschonden:

Haar kinderkens gaan in de stoude gevang'nis heen,
Voor 't aengesigt des weer-partyders met geweent.

10. Van

10.

Van Sions dochter is al haar cieraat geweken :
Haar Vorsten zijn gelijk de herten wech gestreken /
Die geene weide meer en vinden , waar se treên /
En krachtloos gaan sy voor 's vervolgers aanfigt heen.

11.

Jerusalem is in de dagen harer swarer
Ellend' , en kermingen , indaghtig aller harer
Gewenschter dingen , die sy in haar fleur / te præt /
Van ouden dagen af heeft soo vol op gehadt :

12.

Dewijl haar volk valt door de handt des weer-partyders ,
En sy geen helper meer heeft tegen haar bestrijders :
De weer-partyders sien haar aan soo gansch ontciert /
Sy spotten met all haar rustdagen die se viert.

13.

Jerusalem , soo hoog van Godt verhoogt / heeft swaarlik
Gefondigt , daarom is sy heden openbaarlik
Geworden als een af-gesonderd' , als een vrouw ,
Die sien moet / datf' haar / als onrein / van elk onthou.

14.

All' diese eerden , ja verhieben tot de wolken /
Doe sy den Heere vreesd' / en ober andze volken
Gebiedt hadd' / achtenf' heel onweert , dewijl sy nu
Haar naaktheit hebben aan-gesien , van haar te schuto.

15.

Sy sucht ook , om haar sneed' onreinheit in den lande /
En sy is achterwaarts gekeert met schâamt en schande.
In hare zoomen is noch haar onreinigheit ,
S' heeft aan haar uiterst niet gedacht met wijs beleit.

16.

Daarom is sy om leeg gedaalt soo wonderbaarlik , (liff!)
Sy heeft geen trooster : (ach! wat valt het haar bestwaar-
Siet mijn ellend' aan , Heer , en helpt my uit den noot /
Want siet de vyant maakt sich tegen my seer groot.

17. De

17.

De weerpartyder heeft sijn handt aan all haar schoone
Gewenschte dingen, die men in uw huis / ten toone /
Sag blinken met cieraet en glans van heiligheit /
Soo beilig / doch geheel onheilig / uitgebreidt.

18.

Ja immers heett sy aan-gesien, dat d'Heid'nen gingen
In haar schoon Heiligdom, vol kostelijke dingen /
Daar van gy hadt geboën, dat sy in uw gemeent
Niet komen souden. Maar sy deën 't/helaas sy deën 't.

19.

Wu suchten al haar volk, broot soekend' om te leven ;
Voor spijshebbens' haar gewenschte goet gegeven,
Om soo de ziele te verquikken, soo men sien :
Siet, Heer, en schouwt, dat ik onweert geworden ben.

20.

En gaat het u liên dan niet aan wat ik moet lijden /
Gy alle die, soo fier en moedig / hier ter zijden /
Gaat over wegh? Hoert u dan mijn ellend'ge staat
Soo weinig / dat gy daar geen acht meer op en slaat?

21.

Ei / schouwt het aan, en siet eens / of'er eene smerte
Als mijne smerte zy, die my, tot in mijn herte /
Is aangedaan, daar meê de Heere my heeft bedroeft,
Ten daag' der hitteheit sijns toorns, die my beproeft.

22.

Hy heeft van de hoogi' een vyer in mijn gebeent gesonden,
Daar over hy met kracht geheerscht heeft, om mijn sonden:
Dooz mijnen voeten heeft hy uitgebreidt een net,
Hy heeft my achterwaarts doen keeren ; 'k ben beset.

23.

Hy heeft my woest en siek gemaakt den'ganschen dag dooz/
Ik breng all' uren meest met naar en swaar gekilag dooz.
't Jok mijner overtreên is door sijn hant nu vast /
Gelyk met touwen / aan-gebonden tot mijn last.

24. ❀!

Jeremia's Klaag-Liederen.

5

24.

o! dat mijn sonden my soo swaar niet drukken mogten!
Sy zijn te samen, als in bondelen / gevlochten.
Sy zijn op mijne hals geklommen al t'ontsacht.
Hy heeft geheelik doen vervallen mijne kracht,

25.

Wat valt het moeilijk by sijn byanden te leven?
De Heere heeft my in haar handen nu gegeven,
Maar door ik t'elkens val in onnagt / heel verstaubt /
Ik kan niet opstaen. Ach! hoe is my 't hert benauct!

26.

De Heer heeft al mijn sterkt, het puik der braaftste helden/
Die sich eenpariglik tot mijn bescherming stelden /
En in het midden van my woonden soo vol moet /
Niet aangesien / maar gansch vertreden onder voet.

27.

Hy heeft een machtige by een-komst uitgeroepen,
Die wezblig ober my vergaderen met troepen /
Om mijne jonglingen de bloem en roem mijns volks /
Gansch te verbreken door 't geweld des moordschen
volks.

28.

Siet / hoe de druiben in de pers verbzoken worden!
De Heere, die sijn magt en wzaakswert aan quam gorden /
Heeft soo de wijn-pers selfs der Jonkvrouw teer en net /
Der Dochter Juda, fel getreên, en haar verplet.

29.

Om deser dingen will soo ween ick, ja mijn ooge,
Mijn ooge vliet sterck af van water, 't wordt niet drooge /
Om dat de trooster, die mijn ziel verquikken sou,
Soo verre van my is in al mijn druk en rouw.

30.

Mijn kindren zijn verwoest (ik ben daar mee berlegen)
Om dat de vyant heeft de overhant gekregen.
Ach! Sion breidt, met smert en vuchteloos gebaar /
Haar handen uit, daar is geen trooster meer voor haar.

31. Van

6 *Jeremia's Klaag-Liederen.*

Van Jacob heeft de Heer geboôn, en wil het houden /
Dat, die rontom hem zijn, sijn weerpary zijn souden.
Jerusalem, dooz al haar vuil onrein bedzyf /
Is onder hen gelijk een afgesondert wijf.

32.

Rechtveerdig is de Heer, want ik ben sijnen monde
Weerspannig lang geweest, verhardt in grobe sonde.
Ei / hoort doch heden all gy volkeren, en siet
Mijn smert, hoe vreeslik Godt sijn oordeel op my giet.

33.

Selvs mijn Jonkvrouwen en mijn Jonglingen, die 'k misse /
Tot scha van d'aanstaand' eeuw / zijn in gevankenisse
Gegaan. Ik riep om hulp tot mijn liefhebers, maer
Sy hebben my (eplaa!) bedrogen allegaar.

34.

Ja mijne Priesters en mijn Oudtste, meest verheben /
Die hebben in de Stadt den geest alree gegeven,
Wanneer sy spijsse voor sich sochten, dat's haar ziel
Verquikken mogten, die geheel in onmagt viel.

35.

Aansiet my / Heer, want my is bang dooz al mijn leden:
Mijn ingewandt is heel beroert, mijn hert heeft heden
In 't binnenste van my sich omgekeert, en vreesst /
Want seer weerspannig ben ik tegen u geweest.

36.

Van buiten heeft my 't sweert berooft van mijne kindren,
Van binnen is het als de doot, om 't al te mindzen.
Sy hooren dat ik sucht, maar, wat ik immer wacht /
Ik hebb' geen trooster, die mijn lijden eens versacht.

37.

All mijne vyanden die hooren van rontomme
Mijn quaat en qualen / daar ik dooz verdriet van bromme /
En sy zijn vroolik, Heer / dat gy het hebt gedaan,
Diet denckend / hoe het haast eens anders weer sal gaan.

38. Als

Jeremia's Klaag-Liederem.

7

38.

Als gy den dag van haar verstooringen ten lesten
Sult hebben voortgebracht, dien gy, uw volk ten besten /
Hebt uingeroepen, die daerom niet toeben hen /
Soo sullen sy eens zijn gelijk ik heden ben.

39.

Laat al haar quaat, waar mee sy u / Heer / en de vromen /
Verongelijkt / voor uw aangeligte komen,
En laatsse doch alsoo niet strafloos henen gaan /
Maar doet hen als gy my rechtveerdig hebt gedaan ;

40.

Ja als gy my nu hebt gedaan / van wegen alle
Mijn overtredingen, waar door ik kom ten valle :
Want mijne suchtingen zijn veel, en nemen toe /
En mijn verzwakte hert is alsins mat en moe.

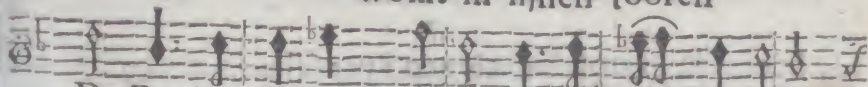
Het Tweede Hooft-deel.

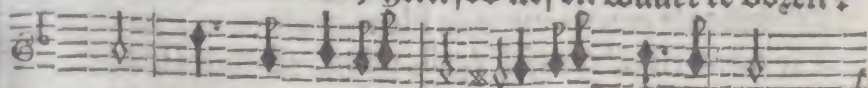
Oe heeft de Hee-re nu be-

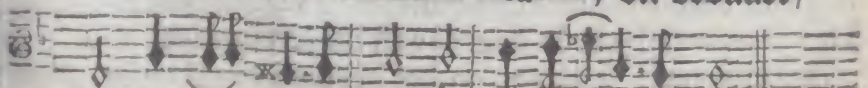
wolkt in sijnen tooren

De Dochter Zions, hem soo liefen waart te bozen :

Hy heeft de heerlikheit Isra-ëls, on-bedaart /

Als van den Hemel neêr-geworpen op de aard.

2. En

2.

En hy en heeft niet aan de voetbank sijner voeten
 eens in den dag sijns toorns gedacht, om ons t'ontmoete
 All Jacobs wooningen, sijn erfdeel / heeft de Heer
 Verslonden, end en heeftse niet verschoont. **Wat meet**

3.

In sijn verbolgentheit heeft hy de vastigheden
 Der Dochter Juda af-gebroken, hy heeft heden
 Gemaakt dat sy de aard al raken: 't Koninkrijk
 Heeft hy ontheiligt, en sijn Vorsten te gelijk.

4.

Hy, in ontsteking des toorns, heeft al 't vertrouwen
 Den heelen hoorn en macht Israëls afgehouden,
 Ja doe den vyant quam, heeft hy sijn rechterhant
 Doozt van ons achterwaarts getrokken t'onser schand

5.

En tegen Jacob is hy t'eenemaal ontsteken,
 Gelijk een vlamvend vyer, dat krachtig door komt bresket
 En haast rontom verteert. Hy heeft ook van om-hoog
 Gelijk een vyant / stijf gespannen sijnen boog.

6.

Hy, die voor desen was onse helper en bevrjyder /
 Heeft met sijn rechterhant sich als een weerpardijder
 Gestelt, hy haast sich / dat hy al 't begeerlijk goet
 Der oogten doode met een vyantlijk gemoet.

7.

Hy heeft sijn gramschap als een vyer sel uitgegoten
 In Sions Dochters tent, als wild hy haar verstoten.
 Weedt als een vyant is de Heer geworden, ja
 Hy heeft Israël gansch verslonden. **O wat scha!**

8.

All haar paleisen heeft hy jammerlik verslonden,
 Des selven vastigheên heeft hy in korten stonden
 Verdorven: 't klagen en het kermen heeft hy by
 De Dochter Juda seer vermeerct, **Al my! ai my!**

9. E

9.

En hy heeft met geweld gansch afgerukt sijn hutte,
Als eenen hof, daar hy wel-er haar onderstutte /
Hy heeft sijn heerlyke vergaderplaatse gansch
Verdorven, datse leit berooft van al haar glans.

10.

In Sion heeft de Heer, aldus op ons verbeteret //
De heilge hoogtijt en den Sabbath doen vergeten,
Hy heeft den Konink en den Priester smadelik
In grimmigheit sijns toorns verworpen met veel schrik.

11.

De Heere heeft sijn altaar verstoten soo geheelik /
Hy heeft sijn Heiligdom te niet gedaan soo leelik.
De mueren harer pronk-paleisen heeft hy in
Des vyants wreede hant gegeven, na sijn sin.

12.

Sy hebben, met triomf / uit weeld' / in 't Huis des Heeren
Een stein verheven, als booz desen t' sijner eeren
Sijn eigen volk aldaar met vzeugde-sangen plag
Op eenes heiligen gesetten hoogtijts dag.

13.

De Heere heeft gedacht en t'eenemaal besloten
Gansch te verderven en ten grondt toe neer te stooten
Der Dochter Siops muur, hy heeft het richtsnoer al
Getogen, hoe 't met al de handel toegaan sal.

14.

Ja hy en heeft sijn handt daar van / tot dese stonde /
Noch niet weer afgewendt, dat hysc niet verslonde:
En treurig heeft hy t'saam den voormuer en den muer
Gemaakt, sy zijn verzwakt, dewijl 't hen valt te suer.

15.

Haar poorten zijn in d'aard gesonken en gedoken /
Hy heeft haar grendelen verdorven en gebroken:
Eilaas! haar Konink en haar Vorsten, dies' ontscien /
Zijn onder d'Heidnen, die ober haar gebien.

B

16. Daar

16.

Daar is nu geene wet noch Godtsdienst meer in ozden /
 En haar Propheten (ach! wat wil 't op 't lest noch woorden-
 En vinden ook, gelijk in vzedens tijt wel eer /
 Geen openbaring noch gesichte van den Heer.

17.

Selvs d' Oudste en statigste der treurge Dochter Sions
 Die sitten neer op d'aard, sy swiigen stille by ons /
 Sy werpen stof en asch / van droefheit / op haar hoofd
 Sy hebben sakken aan-gegorde, van moet berooft.

18.

De jonge dochters van Jerusaleem, met wangen
 Dol schaamte / laten nu haar hoofd ter aarde hangen.
 Door vele tranen zijn mijn oogen schier verteert.
 Mijn ingewandt wordt gansch beroert en omgekeert.

19.

Mijn lever is ter aard' als uitgeschudt, van wegen
 De breuk der dochter mijns goe'n volks, nu soo berlegen
 Om dat het kind'ken en de suig'link, afgematt /
 In onmagt sinken op de straten van de stadt;

20.

Wanneer sy seggen tot haar moeders, dus verlaten /
 Waar 's koorn en wijn? wanneer sy linken, op de straten
 Der Stadt, in onmacht, als verlagene, door noot:
 Als sich haar ziel uitschudt in harer moedren schoot.

21.

Wat voor getuigen sal 'k u brengen, die 't aan-hijken?
 Jerus'lems Dochter, wat sal ik by u gelijken?
 Wat sal ik doch by u gelijken, dat 'k u troost,
 Gy jonkvrouw, dochter en verweende Sions kroost

22.

Want uwe breuk is groot, gelijk de zee, bebonden:
 Wie kan u heelen, of genesen uwe wonden?
 Uw ydelheit en on-gerijmtheit hebben uw'
 Propheten wel gesien, maar maakten u niet schuko?

23. El

Jeremia's Klaag-Liederen.

11

23.

En sy en hebben uw afsgrifelyke sonde
En ongerechtigheit u niet met haren monde
Geopenbaart, om uw gevangenis, dooz boet
En 's lebens betring / af te wenden u te goedt.

24.

Maar s'hebben u gezien omutte en ydle lasten,
En uit haar bein geleert veel dingen die niet pasten /
En uw uitflootingen uit uw gezegent lant /
Dermits gy na haar hebt gehoozt met onberstant.

25.

All die nu over wegh gaan, klappen met de handen,
Tot spotting / over u, sy fluiten, t'uwver schanden /
En schudden t'saam haar hooft trots over d'pdeluit
Jerus'lems Dochter: Elk roept / seggende recht uit;

26.

Is dit die Stadt, daar van men sey, met soo veel deugde /
Datse als volkomen was van schoonheit, eene vreugde
Der gansch'er aard'? Ach! all'uw vyanden sien nu
Uw schaamt' / en sperren preutsch haar mont op over u.

27.

Sy fluiten spijtig en sy knerffen met de tanden,
Sy seggen luidskeels / dat het klinkt in alle landen /
Wy hebbense nu soo verslonden, dat vooztaan
Al haar gedachtenis van d'aarde sal vergaan.

28.

Sy schetteren / met trotse en opgeheben nebben /
Dit immers is de dagh, dien, wy soo lang al hebben
Verwacht, wy hebben hem gevonden metter tijt /
Wy hebben hem gesien, en zijn daarom verblijdt.

29.

De Heer heeft nu gedaan al wat hy lang gedacht hadd',
Hy heeft sijn woort vervult, dat hy met sulck een kracht
Van ouden dagen af / bevolen, ja hy heeft (hadd',
Al afgebroken en gansch niet gespaart. Op sneest.

B 2

30. En

30.

En hy heeft over u den vyant uittermaten
 Verblijdt, hy heeft verhoogt, op openbare straten /
 Uw weerpartijders hoorn. Haar hert, doe gy soo seer
 Geplaagt wierd / was vol weeld' / en schreeuwde te
 den Heer.

31.

Wordt / ô gy harde muer der dochter Sions, wecke /
 Laat tranen dag en nacht afvlieten, als een beke :
 En geeft u selfs geen rust, uw oogen-appel hou'
 Niet op van tranen om uw obergroote rouw.

32.

Gy brome / maakt u op, maakt's nachts geschrey, mi
 In den beginne der nachtwaken, stort uw herte,
 Met al de swarigheid / die gy daar in besluit /
 Als bloeyend water, voor des Heeren aansigt uit.

33.

Heft uwe banden tot hem op, met smeekgebeden /
 Voor uwer kinderzens ellend'ge ziel, die heden
 Van honger (laas!) voor aan op alle straten, zijn
 In flautw' en onmagt neer gevallen met veel pijn.

34.

Siet, Heer, aanschout doch eens / als moede van uw brull
 Aan wien gy hebt alsoo gedaan : aan d'uwe. Sullen
 De wijven dan haar vrucht weêr eten, dus geplaagt ?
 De liebe kinderzens, die m' op de handen draagt ?

35.

Of fallen selve dan Godts knechten / de Prophete
 En t'saam de Priester, die voor 't volk staan in de rete /
 Soo worden aangetast en schrikkelik gedoodt
 In 's Heeren heiligdom, daar hy sijn dienst geboodt ?

36.

De jonge en d'oude t'saam die liggen neer op d'aarde
 En op de straten : mijn jonkvrouwen, teer van aarde /
 En mijne jongelingen (wie isser / die 't niet deert ?)
 Zijn wreedlik omgebragt / gevallen door het sweert.

37. G

37.

Gy hebtse, o schriklijk Godt/ te samen / als onweerd'gen/
Dus in den heeten dag uws grimm'gen / doch recht-
veerd'gen

En heil'gen toorns , gedoodt , gy hebtse fel geslacht ,
En niet verschoont om het dat haar in aansien bzagt.

38.

Gy hebt van rontom mijn verschrikkingen geroepen ,
Die my / op uwo bebel / haast naderden met troepen /
Als waar 't geweest tot eens gesetten hoogtijis dag ,
Daar 't volk met menigten na toe te bloeyen plag.

39.

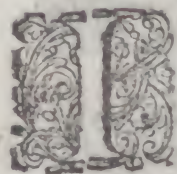
Endaar en is (helaas !) nu niemant aan den dage
Des toorns des Heeren gansch ontkomen van de plage/
Of overbleven , die sijn deel niet mede kreeg /
Al warens alle juijt tot sterben noch niet veeg.

40.

Die 'k , om haar deugden / op de handen selfs gedragen
En opgetogen hebb' in soo veel goede dagen /
Ja met sorgbuldigheid gekoestert hebb' soo sacht /
Die heeft mijn vyant nu mooztdadig omgebragt.

Het Derde Hooft-deel.

 I K ben de man, die eerst ge-

 sien heeft veel elende

 Door zijn verbolgenheits quaê roed', als

 Godt sie,) wendde.

 Hy heeft my deerlik in de duisternis, en niet

 In 't licht, geleidet en gevoert, tot mijn verdriet.

2.
 Sou Godt in gunst noch met my zijn! Hy heeft sig immer
 Recht tegens my gewend, en dreigt my met wat slimmerg
 Hy heeft sijn sterke hant, die my te helpen plag /
 Verandert tot mijn straf en plaag den ganschen dag.

3.
 Een ieder merkt / hoe 'k in veel hertseer ben gedompelt :
 Want siet / hy heeft mijn vleesch en mijne hant verschrom-
 pelt

En out gemaakt, hy heeft mijn beenderen, en al
 Mijn kracht gebroken, door mijn droebig ongebal.

4. H

4.

Hy heeft soo tegens my, met rampspoets bollewerken /
Gebouwt, dat ik noch geen ontkoming kan bemerken.
En hy heeft my rontom met al te bittere gal
En groote moeit' omringt, met quaden sonder tal.

5.

In duistre plaatsen heeft hy my geset te bange /
Gelijk de gene die al door zijn over lange.
Hy heeft my toegemuert met dikke en dichte schizik /
Dat ik 'er niet en kan weer uitgaan, hoe ik 't schikst'.

6.

Hy heeft, om my met meer ellenden te vermoeyen /
Helaas! van tijt tot tijdt verswaart mijn kopre boeijen.
Ook selfs wanneer ik roep en schreeu, van wachte moe /
Sluit hy voor mijn gebedt, afkeerig / d'ooren toe.

7.

Hy heeft mijn wegen, die bequaam tot uitkomst schenen /
Gansch toegemuert gelijk met uitgehouwen stenen,
Hy heeft mijn padē daar ik 't eens dooz dacht t'ontgaan /
Verkeert, en al mijn raat geheel te niet gedaan.

8.

Hy is my als een woedd en loerend Beer, wiens schonken
Ten roof staan/als een Leeuw, die sich in moozt spelonken
En in verbaarlijke verborg'ne plaatsen tent.
Hy heeft mijn wegen, die ik booz hadd' / afgewendt.

9.

En siet hy heeft alree in stukken my gebroken;
Hy heet my woest gemaakt, en sich aan my gebroken.
Hy heeft sijn boog op my gespannen met geweld /
En hy heeft my den pijl' als heel ten doel gestelt.

10.

Hy heeft sijn pijlen vast doen ingaan in mijn nieren.
'k Ben al mijn volk, dat my in boozspoet plag te bieren /
Du tot belacchinge geworden, soo men siet /
Den ganschen dag by-na haar snaarspel en liedt.

B 4

11. Ver-

11.

Verzadigt heeft hy my met enkel bitterheden
 Van kruis en tegenspoet / waar van ik ben bestreden /
 Met alssem heeft hy my soo dronken nu gemaakt,
 Dat ik daar dooz als van mijn sinnen ben geraakt.

12.

Wat brengt Godts sware straf / die op ons is / al noot me
 Hy heeft mijn tanden met zant-steenkens, daar mijn brot
 Verbalt was / als ik 't aat / verbrijfelt en ontrukat / (nu
 Hy heeft my laag en als in d' affche neergedrukt.

13.

En gy hebt mijne ziel soo verre van den vrede
 Verstoten, o mijn Godt / ik hebb' het goede alrede
 Soo gansch vergeten, dat ik niet meer seggen mag /
 Wat bzeugt en welstant is : my heugt geen goede dag

14.

Doe seid' ik, Mijne sterkt', om dees' ellende langer
 Te dragen / is vergaan, ik word' hoe langs hoe banger /
 En mijne hoop om hulp te krijgen van den Heer,
 Gelijk ik hadd' verwacht / leit nu geheel daar neer.

15.

Gedenkt aan mijn elend', Heer / daar ik in vervalle /
 End aan mijn ballinkschap, aan d' alssem ende galle.
 Mijn ziel gedenkt'er wel te deeg aan, wat ik ly
 Om mijne sonden / en sy bukt haar neêr in my.

16.

Maar dit sal ik, om niet geheelik in mijn smerten
 En rampen te vergaan / my ernstelik ter herten
 Gaan nemen, dat de Heer soo goet is boven maat /
 Ja daarom sal ik noch sterks hopen, hoe 't ook haat.

17.

'k Sal hopen / want het zijn de goedertierentheden
 Des Heeren onses Godts / dat wy, soo swaar bestreden
 Noch niet vernielt en zijn, dat sijn barmhertigheên
 Geen eind' en hebben, die hy toont aan groot en kleen

18. J

18.

Ja alle morgen zijn sy nieu, uw liefd' en trouwe
Is groot, o Godt / soo dat uw woort u noit berouwe.
De Heer is selfs mijn deel, seit mijne ziel in 't stil /
Daarom sal ik op hem vast hopen, 't ga soo 't wil.

19.

De Heer is goed en trouw dien die hem steeds verwachten,
Der ziele, die hem soekt. Hy false noit verachten.
't Is goet en pijnlijck dat men hoop' en stille zy
Op 't heil des Heeren, 't welk in droefheit is na-hy.

20.

't Is voor een man soo goet, dat hy, na Godts behagen
Het jok draegt in sijn jeugt, om 't wel te leeren dragen.
Hy sit'al eenzaam, met den Heer / en swijge stil,
Om dat hy 't selfs hem op-geleit heeft na sijn wil.

21.

Hy steek sijn mont in 't stof, steeds seggend', in betrachtig
Van Godts gena / Misschien soo isser noch verwachting.
Hy geve sijn wang voortaan dien die hem slaat,
Hy worde sat en mat van allerhande smaat.

22.

Want Godt de Heer sal niet in eeuwigheit verstooten,
Maar, als hy heeft bedroeft en gramschap uitgegoten /
Soo sal hy sich weer / na de grootheit sijnner trouw
En goedertierentheên, ontfemen met berouw.

23.

Want hy en plaagt, noch hy bedroeft doch niet van herten
Des menschen kindren, of hy lust hadd' in hun smerten.
Want dat men alle de gevangene der aard
Verbrijfelt onder sijn snoetvoeten soo ontwaard:

24.

Of dat men 't recht eens mans buigt voor het aangesichte
Des Allerhoogsten: dat m' een mensch hier in 't gericht
In twistzaak soo verongelijkt: en sou 't
De Heer niet sien, die 't hert van ieder mensch aan-
schouwt?

B 5

25. Wis

25.

Wie seit dit wat, het welk geschiedt, soo 't niet de Heer
Beveelt, die alles doet en stiert tot sijner eere?

En gaat niet uit den mont des Allerhoogsten 't qua
En 't goe? Ja alles komt van Hem / 't zy hoe 't ons ge

26.

Wat klaagt een levend mensch dan dus om sijne plage?

Een ieder, soo hy wil met voordeel klagen / klage
Van wegen al sijn groot' en sware sonden meest /
Daar al den jammer lang mee is verdient geweest.

27.

Ja laat ons allemaar onse averechtse wegen
Wel ondersoeken, en doorsoeken gaan te degen /
En laat ons, met berouw en ongebeinsde boet /
Weerkeeren tot den Heer, en vallen hem te boet.

28.

Laat ons onse herte doch opheffen gaan / mitsgaders
De handen, met gesmeek / als schuldige misdaders /
Tot Godt onse helper / in den hemel, groot en klein
Genparig seggende; Wy hebben overtreên;

29.

En wederspanning zijn wy t'saam geweest by blagen /
Daarom en hebt gy niet gespaart, maar swaar geslagen.
Gy hebt ons met uw toorn bedekt, tot onsen loon /
En gy hebt ons vervolgt, waar dat wy henen bloon.

30.

Gy hebt ons ja gedoodt, gy hebt uit medelijden
Ons niet verschoont. Gy hebt u met een wolk, ter zijden
Als met een scheits-muur / gansch bedekt, te wyzet en
gram /
Soo datter geen gebedt tot u meer door en quam.

31.

Tot een uitvaagsel en wechwerpsel, in het midden
Der volkren, hebt gy ons gestelt; daar hielp geen bidden
All' onse vyanden, verheugt in onse smert /
Die hebben tegen ons haar mont wijt opgesperr't

32. De

32.

De vrees en d'open kuil zijn over ons gekomen,
De lant-verwoesting en verbreking zijn vernomen.
Met waterbeken loopt mijn oog neer om de breuk
Der dochter mijnes volks, en sulki een schoonheids kreuk.

33.

Mijn ooge vliet, en kan van weenen niet ophouden,
Om dat'er geene rust en is voor ons benouwen:
Tot dat de Heer het van den hoogen hemel af
Aanschouw', en 't sie, en wend' ons' overgrootste straf.

34.

Mijn oog, door al den ramp die 'k nu daar mee aanschouwe/
Doet mijn geboel'ge ziel geduerig moeite en rouwe
En pijnlijk hertseer aan, en schreit van wegen all
De Docht'ren mijner stad, geraakt in ongebal.

35.

Die sonder oorzaak zijn mijn vyanden geworden /
En lang op my / die noit haar eenig leet dee / moer'den /
Die hebben my nu als een vogelken in 't velt
Wel dapperlik gejaagt en onboozsiens versnelt.

36.

Mijn leven hebben sy als in een kuil en groebe
Al uitgeroeit, door dien ik my ter doot bedroebe /
En 't is als of ik nu niet langer weet waar heen /
Sy hebben al op my geworpen eenen steen.

37.

De felle wat'ren van ellende swommen over
Mijn hoofd, ik seide by my selfs / soo arm en pover /
Ik ben gansch afgesneen: Het is met my gedaan /
Als die geen middel sie om mijn verdriet t'ontgaan.

38.

Nochtans ik hebb' uw naam, dien ik in alles eere /
Als uit den ondersten benauwtheits kuil, O Heere,
Sterk aangeroepen: en gy hebt mijn stem gehoord.
Daarom soo bidd' ih u / en vaar met sincken doort;

39. Ver-

39.

Verbergt uw oor niet voor mijn suchten, als ik klage /
 Doch voor mijn roepen. Want gy hebt, o Godt / ten dag
 Als ik u aanriep, u genadert, ja gy hebt
 Geseit; En vrees niet meer / op dat gy adem sehept.

40.

Gy hebt getwist de goe twistfaken mijner ziele,
 O Heer, gy hebt verlost mijn leven van 't vernielen.
 De snoo verkeertheit, die men my heeft aangedaan,
 Hebt gy gesien, Heer, richt mijn rechtsaak dan voortaan

41.

Mijn vbanden zijn wreet: Gy hebt al hare wrake
 Gesien, hoe heftig dat die tegen my steeds blake.
 Gy hebt gesien all' haar gedachten tegen my,
 Hoe 't tot den gront toe niet dan bitterheit en zy.

42.

O Heer, gy hebt gehoord haar trots en spijtig smaden,
 Waar mee sy t'elkens my soo wrevelig beladen /
 En all' haar kerpgele gedachten tegen my,
 Hoe vol bloetgierigheit haar hert geduerig zy.

43.

Der gener lippen, die met stoute woorden dreigen
 En opstaan tegens my, als waar ik u niet eigen /
 En al haar dichten en quaat stichten tegens my
 Den ganschen dag hebt gy / o Godt / gehoozt / ja gy.

44.

Aanschouwt haar sitten in haar raatbergaderingen /
 En siet haar opstaan om my sel op 't lijf te dzingen /
 Sy dichten liedekens van my / en mijn gequel /
 Ik ben alsoo haar spot / haar sang en snarenspeel.

45.

O Heere, geef haar, die van my soo schimpig quelen /
 Doch die vergelding weer, dat wy van haar eens spelen
 En singen tot uw lof / ja geef haar na haar doen /
 Na harer handen werk, soo uittermaten koen.

46. Geef

46.

Geeft haar een deksel en bedwelminge des herten,
Die haar beroobe van dien moet / waar mee s'ons tarten:
Uw vloekt zy over haar, die / u en ons tot hoon /
Schier niet dan bloeken doen; soo krijgen sy haar loon.

47.

Vervolgsedoch met toorn, en met uw gramschaps donder.
Verdelgse schrikkelik en haastiglik van onder
Den ruimen hemel-boog des Heeren, ja soo wijt
Als sich den hemel strekt / waar in gy Konink zijt.

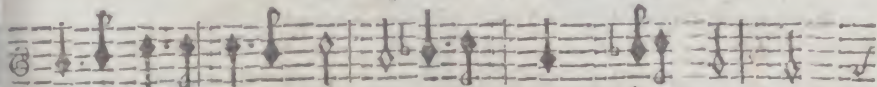
Het Vierde Hooft-deel.

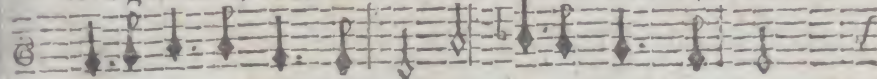
Oe is het schoone gout des

Tempels soo ver-donkert!

Het goede sijne gout verandert daar 't niet flonkert!

Hoe zijn de steenen van het Heiligdom voor-aan

Op alle straten soo ver-worpen, waar wy gaan!

2.

De kost'le kinderen van Zion, certijts tegen
Fijn gout geschatt, hoe zijns', als sonder heil of zegen /
Den aard'nen flesschen nu gerekent soo gelijk,
Het werk van d'handen eens potbakkers, aard' en slijt!

3. De

3.
De goe zee-kalv'ren zelfs die laten neêr de borsten,
Sy soogen met gemak haar welpen, als se dorsten:
Maar mijns volks dochter is geworden als een wree,
Gelijk de struiffen in de woesteny alree.

4.
De tong des soogkints kleeft om 's moeders drooge borste,
Aan sijn gehemelte van altegrootten dorste:
De lieve kinderkens die eiffchen spijs en broot,
Maar niemant isfer die 't hen mededeyl' in noot.

5.
Die eertijts / vies en kies / meest lekkernyen aten,
Versmachten deerlik nu van honger op de straten:
Die opgetrokken zjnh in weeldzig karinoisijn,
Omhelzen nu den drek, daar s' in gewentelt zjhn.

6.
En d'ongerechtigheit der dochter mijns volks, waarlik,
Is grooter dan de fond' van Sodom, die gebaarlik
In eenen oogeblik wiert omgekeert, en daar
Geen handen arrebeit en hadden over haar.

7.
Ach! haar bysonderste die waren, voor dit bitter /
Alreiner dan de sneeuw, sy waren immers witter
Dan melk: sy waren ja van lichaam rooder dan
Robijnen, gladder dan een schoon saphyr zjhn kant.

8.
Maar nu is haar gedaant van swartigheit verduistert,
Men kent se niet meer op de straten, soo ontluistert:
Haar magre huid kleeft aan haar beendren / heel veroudt
Sy is verdort, sy is geworden als een hout.

9.
Gelukkiger zjhn de verslaag'ne van den swaarde
Dan de verslaag'ne van den honger: want op d'aarde
(Laas!) vlieten die daar heen, doorsteken zjnd' om da
Daar geene vruchten zjhn der velden, die men at.

10. Selfs

10.

Selfs hebben d'handen der barmhert'ge wijven ('k ijsse)
Haar kinderen gekookt : sy zijn haar tot een spijsse
Geworden (dit is meer dan 't scherpste punt eens dolks)
In de verbrekinge der Dochter mijnes volks.

11.

De Heere heeft volbragt sijn grimmigheid volkomen :
Hy heeft nu uitgestort sijns toornes hiet' als stroomen.
End' heeft te Sion aan-gesteken sulkt een vyer,
Het welk verteert heeft all' haar fundamenten schier.

12.

Het hadden niet geloofd de Koningen der aarde,
Noch all' d'inwoonderen der werelt, siend' haar waarde/
Dat noch de weerparty en vyant, met sijn slaan/
Sou tot de poorten van Jerusalem in gaan.

13.

Is om de sonden van haar blypente Propheten,
En om de misdaân van haar Priestren, moet men weten/
Die in haar midden, met een quaat-beraân gemoet/
Vergoten hebben der rechtveerd'gen dierbaar bloet.

14.

Als blinde swerfden s' op de straten, met de Grooten/
Sy waren heel besmet met bloet, dat sy vergoten/
Soo dat men niet kon zijn, noch ergens gaan of staan/
Of daatliik raakte men haar bloed'ge kleedren aan.

15.

Sy riepen tot hen, Wijkt, want hier is een onreine,
Wijkt, wijkt, en roert niet aan, tot alle groot' en kleine.
Sy zijn ook van haar wech gevlogen sekerlik,
Ja wech gesworven, om t'ontkomen al den schrik.

16.

Sy seiden onder all' de Heid'nen, die ons hoonen/
Sy sullen der voortaan niet langer mogen woonen :
Des Heeren aansigt heeft s'al-om verdeylt; voortaan
En sal hyse niet meer aansien : het is gedaan.

17. Sy

17.

Sy hebben niet ge-cert der Priestren aangesichte,
Den Ouden geen gena bewesen in 't gericht.
En noch besweken ons onse oogen, siende na
Onse ydle hulp, helaas te vruchteloos en te spa.

18.

Wy gaapten t'samen met onse gapen, wijt van monde /
Geduerig op een volk, dat niet verlossen konde.
Sy hebben nagespeurt onse gangen op de baan /
Dat wy niet konden op onse eigen straten gaan.

19.

Genadert is onse eindt, vervult zijn onse dagen
Ja doch onse eindt is haast gekomen dooz veel plagen.
't Schijnt / onse vervolgers zijn geweest veel sneller da
Des hemels Arenden, of wat snel vliegen kan.

20.

Sy hebben hittiglik ons op de hooge bergen,
Of waar wy in een hoek ons dachten te verbergen /
Vervolgt, sy hebben in d'ontwoonbere woestijn
Ons lagen na geleit, dat wy gevangen zijn.

21.

Selvs onder neusen aam, des Heeren onvertsaagde
Gesalfde, die / soo 't scheen / na niemants dreigen vzaagd
Is van de vbanden in hare groeven mee /
Gelijki als onser een / gevangen op der ste.

22.

Ja Godts Gesalfde selvs / van welchen wy staag seiden
Wy sullen onder sijn heel hoete schaduw weiden /
En leven onder hem in rust en sekerheit /
Al waren w' onder all' de Heidenen verspreidt.

23.

Weest vroolijk, en verblijdt u nu / gy Dochter Edoms.
Die in 't lant Uz woont: doch de beker van veel weedom
Sal komen ook tot u, gy sult, gelijki 't betaamt /
Gens dronken worden, en ontbloom met schand'
schaamt.

24. U

24.

Uw ongerechtigheit, daar Godt u om verkleinde /
 Ogy lief Sions kind en Dochter, heeft een einde,
 Welk Godt haast geven sal: Hy sal gewiss'lik u
 Niet meer gevankelijk wech-voeren doen, als nu.

25.

Maar, ô gy Edoms trots' en weelderige Dochter,
 Uw ongerechtigheit, tot noch toe onbesochter /
 Sal hy bezoeken in sijn toorn / uw sonden sal
 Hy klaar ontdekken. So komt hoogmoet booz den val.

Het Vijfde Hoof-deel.

Edenkt, Heer, wat ons

zy geschiedt, aanschouwt het Heere /

En siet eens onsen ramp en smaat aan, om uw eere.

Ons' er-refdeel is tot de vreemdingen gewendt,

En onse huizen tot d'uitlanders daar ontrent.

2.

Wy zijn gansch hulpeloos / als weesen sonder vader,
 En onse moeders zijn als weeuwen allegader.

Ons' water moeten wy voor gelt nu drinken gaan:

Ons' eigen hout komt ons op dieren prijs te staan.

C

3. Ver-

3.
 Vervolging lijdten w' op onf³ halsen: zijn wy moede,
 Men laat ons geene rust. Wy hebben d'hant, ten goede /
 Alree d'Egyptenaar en Assyrier, in noot /
 Gegeven, om verzaadt te worden met wat broot.

4.
 Onf Vaders hebben swaar gesondigt t'haren tijden /
 En sy en zijn niet meer om hier de straf te lijdten /
 En wy, haar sondig zaat / die selfs niet beter deen /
 Wy dragen, t'onser straf / haar ongerechtigheên.

5.
 Ach! knechten heerschen nu / gelijk geweld'ge lieden /
 Met wrevel / over ons, en willen sterk gebieden ;
 En niemant isser, die ons uit haar snoode hant
 Weer rukk'. En is dit niet booz ons een groote schandt.

6.
 Wy moeten onse broot, en wat men daar benebens
 Van doen heeft / halen met perikel onses levens,
 Van wegen 't wreede sweert der magere woestijn,
 Onf lant / dat / heel verwoest / nu soo genoemd mag zijn

7.
 Onf huid op 't lijf is swart geworden en bestoven /
 Gelijk van rook en asch een heetgestookten oven,
 (Helaas !) van wegen den geweld'gen storm en strijdt
 Des hongers, dien men met veel moeit en arbeit lijdt.

8.
 Te Sion hebben sy verkracht de fraaiste wijven,
 De jonge Dochters (daar en hielp geen misbaar dzyben)
 In Juda's hzade Steên. De Vorsten van het lant
 Zijn opgehangen door haar-lieder bloed'ge hant.

9.
 De aangesichten selfs der Ouden, d'eer der hzomen /
 Zijn niet ge-eert geweest. Sy hebben wech genomen
 De jongelingen, om te malen, en men dout
 De teere jongers doort / die struik'len onder 't hout.

10. De

Ieremia's Klaag-Liederen.

27.

10.

De Oude houden van de poort op met Gedingen /
De jongelingen van haar snarenspel en singen.
Al onses herten vreugt houdt op; in droef geschrey
En treurigheid is nu verandert onse rey.

11.

De kroone onses hoofts is plotslik afgevallen,
O wee nu onser, dat wy hebben met ons allen
Soo swaar gefondigt en gedwaalt zijn van Godts padt.
Aeh! daarom is onf' hert soo flaauw / soo moe en mat.

12.

Om dese dingen zijn onf' oogen eindlik duister
Geworden, om des bergs / bergs Sions wil, vol luister /
Die gansch verwoest is, daar geen Godtsdienst wesen
mag /
Daar nu de vossen slechts op loopen al den dag.

13.

Gy sitt in eeuwigheit, en richtt met uw gedachte /
O Heer, uw thron is van geslachte tot geslachte.
Waarom soudt gy ons steeds vergeten? Waarom doest
Soudt ge ons soo langen tijt verlaten? Help ons noch.

14.

Bekeert ons, Heer tot u, soo sullen wy bekeert zijn;
Verneert ons dooz uw hant / soo sullen wy verneert zijn:
Verandert en vernieuwt onf' dagen nu voortaan /
Als gy van oudts af / soo meelijdig / hebt gedaan.

15.

Want soudt gy ons, uw volk / soo ganschelik verwerpen;
Die bidden / dat gy ons uw wetten in wilt scherpen?
Soudt gy dan tegens ons soo seer verbolgen zijn?
O neen: Gy troost en helpt / na droefheit / druk en pijn.

Einde der Klaag-Liederen.

C 2

1 Ge.

't GEBEDT onses HEEREN.

Uit Matth. CAP. VI. vers 9--13.

Gepast op dese droevige tijden.

Op de wijze van Psalm 130. Uit de diepten, ô Heere Of;
Wacht auf ihr Christen Alle. Of; Gansch treurig en &c.

I.

Mat. 6. 9. **G** Odt, onse lieve Vader /
Psal. 103. **D**ie in de hem'elen zijt /
1. 19.
2 Tim. 3. 12 En ons nu allegader
Heb. 12. Als kinderen kastijdt;
5-10. Ei, slaat eens weer uw oogen
2 Chyon. Van uwen hemel neêr,
6. 20. Met vaderlijk meedogen,
Jes. 60. 15. En straft soo sterk niet meer.
16.
Ps. 103. 33.
Jer. 10. 24.

2.

Soudt gy ons laten steken
Klaagl. 5. In treurigheid en noot,
10.
Jer. 31. 20. Uw Vaderhert moet breken,
Klaag. 3. 23. Uw liefd' is al te groot.
Psal. 65. 7. 't Ontbreekt u ook aan macht niet,
Psal. 2. 4. Die in den hemel woont.
Handl. 17. Versmaadt dan uw geslacht niet,
28. Al heeft het u gehoont.
1 Sam. 2.
33.

3.

Matth. 6. **G**heiligt en verheven
v. 9. **W**erd' uwen Naam voortaan,
Matth. 5. Door ons en onse leven,
16. Hoe 't ons dan ook mag gaan.
Luc. 10. 19. Laat ons geen leet soo deeren,
Dat wy daarom uw naam
Amos 2. 7. Oit roekeloos onteeren,
Of doen 't geen niet betaam.

4. **W**

4.
Uw Koninkrijke kome,
 Regeert ons, door uw Geest
 En woort, dat alle vrome
 U volgen onbevreesd.
 Bedwingt die u bestrijden,
 Breekt Satans toorn, die nu,
 In dese laatste tijden,
 Soo groot is dat men gruw.

5.
Wat ons uw mont gebiede
 Te lijden of te doen,
Uw heil'ge will' geschiede.
 Uw recht is goet den goen.
 Hoe ook de werelt wemel',
 Ons' yver brand' als vier,
Gelijc sterk in den hemel /
Soo ook op aarden hier.

6.
Voort 't lichaam geeft ons heden
Ons dagelijksche broot.
 Betorgt uw naakte leden,
 En spijst s' in hongers noot.
 Verleent een drooge bete
 Met vreed', op dat uw volk
 Niet meer met kommer etc,
 Om d'oorlogs duistere wolk.

7.
En / soo gy niet kont dulden
 De sonden, die 't ons doen,
Vergeeft ons onse schulden /
 En neemt uw Soon ten soen.
 Laat doch u toorn bedaren.
 Vergeeft, gelijk ook wy
 Al onse schuldenaren
 Vergeven op een ry.

C 3

Matth. 6.
 b. 10.
 Rom. 14. 17.
 Matth. 13.
 19.
 Jos. 14. 14.
 Jes. 37. 29.
 Openb. 12.
 12.
 2 Tim. 3. 2.

Iern. 11. 4.
 1 Pet. 4. 19.
 Matth. 6. 10.
 Psal. 1 19.
 39.

Hoogl. 8. 9.
 Matth. 6.
 10.

Matth. 6.
 11.

1 Cor. 4. 11.
 Psal. 33. 19.
 Spreuk 17.
 1.
 Ezech. 12.
 19.
 Stephan. 1.
 25.

Habak 1. 13.
 Klaagl. 3.
 39. 42.
 Matth. 6. 12.
 Rom. 3. 25.
 Dan. 9. 16.
 Matth. 6.
 12.
 Matt. 18.
 35.

8. En/

- 1 Pet. 5. 8. En/ mits de snoô partyen
Van onse ziel sterk woên,
Jud. 6. 24. Soo wilt ons, tegen 't glyen,
Door uwe macht behoên:
Matt. 6. 13. Leidt ons / ten schimp der loosen,
Niet in versoeking / maar
Verlost ons van den boosen /
Eph. 9. 12. En sijn geweld'ge schar.

- Psal. 79. 9. Op dat uw glori blijke,
Psal. 65. 3. Soo hoort uw volks gebeên,
Matt. 6. 13. Want uw 'is 't Koninkrijke /
Openb. 1. 6. En al de kracht alleen,
en 19. 1. Uw is de overwinning;
1 Chron. 29. 11. En al de heerlijkheit
Psal 33. 11. Is door uw raatverfinning,
Tot in der eeuwigheit.

- 1 Cor. 14. 16. Wy seggen altesamen
Rom. 15. 6. Uit eenen mont, alreê,
Matt. 6. 13. Op dit vertrouwen, Amen /
Joh. 16. 23. 't Sal gaan na onse beê.
1 Tim 2. 5. Uw Soon, die sels in 't midden
1 Joh. 2. 1/2. Komt voor uw aanschijn treên,
Matt. 6. 9. Heeft ons soo leeren bidden.
Joh. 11. 24. Hoort hem dan in sijn reên.

Ootmoedigheits betuiging ,

Of; Uitbreiding over den CXXXIsten

P S A L M.

Op de Wijse van PsALM 24. *De aard is onses Godts.*
 Of; PsALM 113. *Gy kinderen, die den Heer dient vry.*

O Heer / mijn hert en is in my ,
 Gelijk gy weet , door hoovaardy ,
 Door Waan of trotsheit , niet verheben /
 Noch mijne oogen zijn niet hoog .
 Ik weet hoe weinigh ik vermoog ,
 En wil daarom ootmoedig leven .
 2. Ook hebb' ik niet gewandelt / Heer ,
 Noch ingedrongen , al te veer ,
 In donker of verborgen dingen /
 My al te groot / te swaar en hoog ,
 En al te wonderlijk in 't oog
 Voor my geringste der geringen .
 3. Soo 'k mijne ziel niet hebb' geset
 En stil gehouden / na uw wet ,
 Als een gespeent kind by sijn moeder /
 Dat immers noit sich selfs iet acht ,
 Maar alles van sijn moeder wacht ,
 Vervolg' de Nijdt my vry verwoeder .
 4. Mijn ziel is / soo als ik bely ,
 Als een gespeen jong kind in my
 Israël hoop ook op den Heere /
 Eenvoudig , sonder trotsch beleid ,
 Van nu aan tot in eeuwigheit /
 En geev' ootmoedig hem all' eere .

PROPHETISCHE LOFSANG

DER CHRISTENEN

Voor de Verlossinge haar in Christo
bewesen.

JES. CAP. XII.

Men kan 't singen als de *KLAAG-LIEDEREN*.

I.

Ik dank u / Heer mijn Godt, dat gy op my voordefen
Wel toornig zyt geweest: maar uw toorn / geseen
Uit mijner sonden schult, is van my afgeleert /
En gy vertroost my nu, mits mijn elend' u deert.

2. Siet Godt is selfs mijn heil / ik sal hier op vertrouwen
En vreesen niet / maar steeds op hem mijn hoope bouwen
Want mijne sterkt' en Psalm is selfs de Heere Heer /
En hy is my tot heil geworden t'lijner eer.

3. Sa, dankt den Heere / roept sijn naam aan / maakt n
onder

De volkeren sijn daan bekent: vermelt al 't wonder,
By 't verre na-geslacht, dat sijn geduchte Naam
Verhoogt is / soo dat hem den lof alleen betaam.

4. Psalm singt den Heer / laat stem en snaren lieflik klingen
Want hy heeft heerlijke en voortreffelijke dingen
Gedaan na sijn beloft en woort, dat snellik rent,
Sulks zy doch op de gansche aardt bodem nu bekent.

5. Ei, juicht en singt seer blijd' en vrolift in den Heere,
O gy inwoonderse van Zion / roemt sijn eere:
Want siet, de Heyl'ge Godt Israels / die uw noodt
Tot al sijn weldaan, is in 't midden van u groot.

Blijd.

Blijde Triumphe der Kerke Godts
 Om 't gieraat der ware Gerechtigheit.

J E S. CAP. LXI. vers 10. 11.

Op de wijze van *Psalm 63. Godt regeert &c. Of; Psalm 85. Gy zijt, Heer, met uw volk &c. 2. verlen voor 1.*

Of (soo men 't laatste regeltje van elk vers tweemaal singt) op de wijze van *Psalm 124. Men mag nu wel &c. Of als d' Engelsche Fortuin: Al wat men hier in dese werelt siet.*

Of als onse Gesang; *Uw mont, ô Heer, is enkel soetigheyt.*

I.

Ik ben seer blijd' en vzoonlyk in den Heer/
 In mijnen Godt verheugt mijn ziel haar seer,
 Want hy heeft met de kleedren en 't gewaat
 Des heils my selts bekleedt in overdaadt.

2. Den mantel der gerechtigheit heeft hy
 My omgedaan / ik blink in rijk gesmy:
 Gelyk als sich een Bzuid'gom / groot van staat,
 Op 't Schoonst verciert met Priessterlyk tieraat.

3. En als een Bzuidt / wiens trouwdag wordt geviert,
 Met al haar schoon gereetschap haar verciert.
 Want het, gelyk de aard' op 's Heeren woort,
 Ter rechter tijt brenge hare spzuite voort;

4. En soo gelyk een hof / in overvloet,
 't Geen in hem is gesaait / uitspziuten doet /
 Sal Godt voort all de volkren in sijn hof,
 Uitspziuten doen gerechtigheit en lof.

TRIUMPHE der KERKE
Over hare Viandinne.

MICH. Cap. VII. vers 7--10.

Op de wijze als de KLAAG-LIEDEREN.

^{1.}
'k Sal uitsien na den Heer ; ik sal / vol hope / wachten
Slegts op den Godt mijns heils : Mijn God / tot wie
mijn klagten
Gedurig opgaan , sal my hoozen na mijn sin.
Derblijdt u ober my niet / o mijn vyandin.

^{2.}
Wanneer ik deerlik ben gevallen in elende ,
Sal ik weer opstaan / mits my Godt set over-ende
Als ik in duysternis geseten wesen sal /
Sal my de Heer een licht zijn in mijn ongeval.

^{3.}
Ik sal met lijdtsaamheit des Heeren gramschap dragen ;
Want tegen hem hebb' ik gesondigt all mijn dagen :
Tot dat hy mijnen twist eens twist' / en selfs mijn rech-
Aitvoert tegen mijn party , die my bevegt.

^{4.}
Hy sal my aan het licht uitbrengen ; 'k Sal haast rust sien :
Aan sijn gerechticheit en heil sal ik mijn lust sien.
En mijne vyandin sal 't sien met herteleet ,
En schaamt en smaet sal haar bedeliken als een kleedt.

^{5.}
Die stoutlik tot my seit ; Waar is de Heer uw Godt nu ?
Mijn oogen sullen aan haar sien Godts wraak ; Sy spot nu ;
Maar tot bertreding false nu haast woorden / ja
Als sijk der straten / door des Heeren ongenâ.

't HE-

HEMELSCH HALLELUJA

Over de Bruiloft des Lams.

OPENB. Cap. XIX. vers 6. 7. 8.

Op de wijze van de 10. Geboden; Hest op uw hert &c. **Of**
Soo Christelijke jongelingen.

1.

I Alleluja in 's Hemels wooning:
Want siet, de Heer d' Almacht'ge Godt
heeft in sijn Rijk geheerscht als Koning /
En maakt des vyants rijk tot spot.

2.

Laat ons dan blijde zijn en blijven,
Beglanst van sijne Majesteit,
En schroomloos volle vzeugt bedrijven /
En geben hem de heerlijkheit.

3.

Dant siet, de Bruiloft is gekomen
Des Lams; en sijn verkoren Bruit,
sijn wijf / heeft gierlijk tot de zoomen,
Haar selb' bereidt. Haar rouw is uit.

4.

In haar is uit genâ gegeven /
Dat sy met rein en blinkend sijn
in kostlijk lijnwaat / al haar leven,
Bekleet word' / als met Sonne-schijn.

5.

Dant dit sijn lijnwaat / daar wy heden
Van singen, zijn der heil'gen, ja
der heiligen rechtveerdigheden.
Halleluja. Halleluja.

VREUG.

VREUGDESANG,

Om de Ziele los van ydelheit en aardtsche moeilijkheden, tot Christus en den Hemel te verheffen.

Op de wijze; Uitverkoren lam, liefste lief vol waarde

I.

Matth. 9. **C**hristen ziel / schept moet.

2/ 22.

1 Pet. 3. 13/

14.

Psal. 23. 1. Blijft maar God uw goet.

Hila ag. 3. 22.

Hebz. 12.

11.

Geen vzeugt en schijnt te wesen /

Geeft sy doch na desen

Soete vzeucht.

Spr. 17.

v. 3.

1. Pet. 1. 7.

1. Pet. 43.

vers 2.

Godt beproeft ons hier :

Zijt gy gout bebonden /

Ei / gy wordt dooz 't vier

Dan niet verflonden /

Maar gekilaart te meer

Jes. 48. v. 10

Spr. 25. v. 4.

Ezec. 24. 11.

12.

Dan den troost en smeer

Der sonden.

2.

Luc. 21. 28. Hest uw hert om-hoog /

Pred. 1. 14.

Waarom u t' ontrusten

In dees' aardtsche kusten

Math. 4. 8.

1 Coz. 7. 31.

Spruik. 23.

5.

En haar hozt verdoog ?

Wat sou sich hier

Hw sinliikeit vergapen

Jimmer op 't geschapen ?

Hout u fier.

1 Coz. 16. 13.

Joan. 14. 2.

Handl. 7. 56.

Luc. 9. 23.

Jes. 40. 31.

't Hemelrijk / uw huis /

Staat booz u al open /

Daar gy / onder 't kruis /

Moet henen lopen /

Als de werelt leit
In haar ydelheit
Versopen.

3.

Jesus gaat vooz-aan :
Wilt dan met behagen
Hem het kruis na-dragen /
Op des lebens baan.
Die sich alleen
In hem soekit te vermaken /
Is in all sijn saken
Wel te vzeen.
Sendt uw hert vooz-uit /
Na de schoone zalen /
Daar de Hemelbruidt
By hem sal pzaen /
En / na al haar smert /
Haar besweken hert
Ophalen.

4.

Vacht een kleine tijt ;
Na uw kort bedroeben
Sal hy niet verdoeben.
Daarom zijt verblijdt.
Na hy komt haest /
Dus siet hem vast te moete /
Het geloob' en boete /
Onverbaast.
Crecht my doch / ô Heer /
Om / in al mijn leven /
Dag by dag al meer /
Na u te streben /
Die my d' eere kroon
Sunstig tot een loon
Sult geben.

37

Joan. 2. 15.
16 / 17.

Web. 12. 2.
2 Cor. 12. 10.
Matt. 16.
24.
Psal. 16. 11.
Psal. 4. 8. 9.
Psal. 37. 4.

Matt. 6. 20 /
21.
Psal. 45. 10.
14 / 15 / 16.

Joan. 16. 21.
22.

Web. 10. 37.
1 Pet. 1. 6.
Habak. 23.
Phil. 4. 4.
Openb. 22.
12.
Luc. 21. 28.
Marc. 1. 15.
Joan. 14.
27 / 28.
Hoogl. 1. 4.
Luc. 1. 75.
2 Cor. 4. 15.
Psal. 36. 2 /
9.
2 Tim. 4.
vers 8.

B E D E

B E D E - Z A N G

Voor onse

K R Y G S - M A C H T E N

Op de wijze: *Wilhelmus van Nassouwe.*

Psal. 20. 6. 1. **W** **A** steken in uw Name
De vaandels op / **o** Godt /
Enbid den u alt'same /

Psal. 25. 2/3. Laat ons niet zijn bespot ;
Maar laatse schaamroot worden
Die trouw'loos sonder reën /

Ies. 8. 9. Hpt hoogmoet sig omgoorden
Om ons op 't hooft te treën.

2. **O** Heere der heyrkrachten /
Erod. 15. 3. **G** / die een Krijgsmān zijt /
Ies. 40. 15. **B** / p wien all' 's werelts machten
Geacht zijn als een miyt /

Psal. 60. 12. Trekt doch met ons ten strijde /
En zijt en blijft voorstaan

2Chr. 20. 17. In gunst aan onse zijde /
En als ons' Hooft voor-aan.

Ies. 14. 8. 3. **J** / **I** / sraëls verwachting /
Zach. 2. 5. **Z** / jyt ons / uw epgendom /
B / u soo hoog in achting /
Een vier'ge muur rondom.

Help soo uw liebe knechten /
Dat peder sie / dat wy

Richt. 5. 24. **A** / s van den hemel bechten /
Psal. 1. 3. **E** / n al ons doen gedp.

4. **B**ewijst uw liefd' en trouwe
Meest aan dien jongen Helt /
WILHELMUS van **NASSOUWE**,
Die voor ons trekt te veldt.

Wilt gy hem hulpe senden /
 Als uyt uw heiligdom /
 Dat hem uw Engle-benden
 Beschutten om end' om.

Psal. 20. 3.

5. Laats' ober hem sterk waken /
 Op dat geen moodsche liën
 Oit uw Gesalsden naken.
 Doet hem 't gebaar ontblien.

Matth. 27.
Psal. 34. 8.

Psal. 91. 11. 12.

Uw hant / o Opper-heere /
 Leer strijden sijne hant /
 Meest booz uw eer' en leere /
 Dooz Kerck en Vaderlant.

Psal. 105. 11.

Psal. 144. 1.

6. Sterkit ruyters en soldaten /
 Op datze noit den moet
 Bloohertig vallen laten /
 Al kosten 't ook haar bloet.

2 Chr. 32. 7.

Geeft onse weerparyen /
 Die / onbesupst te been /
 Uw erfdeel fel bestryen /
 Een schyzik dooz al haar leën.

Ier. 8. 6.

Ier. 26. 36.

7. Helpt gy ons uyt benauiden /
 Want 's menschen heil is niet.
 Wy sullen nooit verflaudwen /
 So gy ons hulpe biedt.

Psal. 60. 13.

De byanden zyn t' same
 Op paart en wagens trots :
 Wy juychen in uw name /
 O stercke zielen rots.

Psal. 20. 8.

Psal. 18. 3.

8. Wie sal of kan ons schaden /
 Als gy ons wilt behoen ?
 Wy sullen kloeke daden
 In u alleene doen ;

Rom. 8. 31.

Psal. 60. 14.

En onse weerparyders
 Sult gy / o Godt / vertreen /

Die

Die dooz ulws Naams belijders
Van ouds af hebt gestreen.

Num. 10. 35. 9. Saat op / dooz ulw vermogen /
Legt eer in dooz ulw magt /
Ies. 33. 10. Psal. 34. 4. Dat wy ulw Naam verhoghen /
En roemen dag en nacht.
Ps. 118. 15. Laat in de tent der byzomen /
Dooz ulwe Majestejt /
Een stem des iuychens komen
Tot in der eeuwighejt.

A M E N.

Jerem. Cap. IX. vers. 17, 18.

Soo seyt de HEERE der heyr scharen, Merkt daar op, ende roepet klag-vrouwen, datse komen: ende sendet benen na wyse [vrouwen,] datse komen,

Ende haesten, ende een Wee-klage over ons opheffen: dat onz oogen van tranen neder dalen, ende onse poogen-leden van wat vlieten.

Ezech. II. vers. 9, 10.

Doe sag ik, ende fiet, daar was een handt tot my uytgesteekende fiet, daar in was de rolle eenes boeks.

Ende hy spreydde die voor mijn aangesichte uyt; ende sy was beschreven voor, ende achter: ende daar in waren geschrevene Klag-liederen, Suchtinge, ende Wee.

Luc. VII. vers 31, 32.

Ende de Heer seyde, By wien sal ik dan de menschen van d' geslachte vergelyken? ende wien zyn sy gelyk?

Sy zyn gelyk de kinderen, die op de merkt sitten, ende ma kanderen toeroepen ende seggen, Wy hebben u op de fluyt gespeel ende gy en hebt niet gedanst: Wy hebben u Klag-lieden gesongen ende gy en hebt niet geweent.